

KAREN
KINGSBURY

TWEE
WEKEN
VOOR JOU

De kartonnen doos stond open op Elise Walkers hobbelige tweepersoonsbed, met een briefje van haar moeder erin. Drie pennen, een half dozijn potloden, twee kladblokken en een lichtblauwe map. Onder dat alles een oude, versleten rode sjaal. Het kaartje zat nog aan het rafelige uiteinde. *Kringloop. 2,99.*

Ze pakte het briefje op en las het nog een keer.

Lieve Elise,

Je bent nog maar achttien en ik weet dat je niet wilde gaan. Maar het is beter zo. Randy is nog steeds kwaad dat je bent vertrokken. Hij zegt het tegen iedereen die het maar wil horen. Ik denk dat hij je kwaad zou hebben gedaan als je gebleven was. Of erger. Hij is gestoord, die jongen. Het is goed dat je gegaan bent, lieverd. Al is het maar voor een poosje. Je school in Bloomington begint later deze week. Het minste wat ik kon doen is je wat spulletjes sturen en iets waarmee je je warm kunt houden. Voor het geval dat het sneeuwt. En die sjaal past bij je.

Vlammend rood.

Zit er niet over in dat je op een andere plek zit. Je zult het geweldig doen, lieverd. Het is een goede middelbare school. Je tante heeft me er alles over verteld. Het is een mooi deel van de stad. Aardige kinderen. En ze hebben een kunstclub. Misschien kun je daarop gaan. Maar goed, het is maar een semester. Van de zomer kun je naar huis komen.

Ik mis je, Elise. Bel je gauw.

Liefs,

Mam

Elise streek met haar duim over de woorden, haar moeders handschrift. Waarom had ze haar moeder zo slecht behandeld? Haar moeder was niet uitzonderlijk mooi, moedig of slim. Ze was nooit getrouwd geweest. Elise had de man die haar vader was nooit ontmoet. Er was geen levensteken van hem geweest sinds Elise was geboren.

Maar haar moeder hield van Jezus en ze hield van Elise. Ze hield genoeg van haar om twee banen te hebben om de rekeningen te kunnen betalen. Elise voelde zich gekoesterd. Altijd.

Je bent het beste wat me ooit is overkomen, lieverd. Het beste wat ooit is gebeurd. Elise hoorde de stem van haar moeder, hoorde de liefde in de melodie van haar woorden.

Zelfs nu. Nadat Elise met haar in conflict was gekomen. Een zucht ontsnapte haar.

Voor alles wat Elise bezat, had haar moeder geschraapt en gespaard en gewerkt om het te kunnen betalen. Zodat Hattie Walker moe was als ze tussen haar twee banen in 's avonds om zes uur thuiskwam. Ze moest wel uitgeput zijn.

Allemaal voor Elise.

Zij tweeën waren nooit gescheiden geweest. Voornamelijk omdat Elise geen kans had gehad om te vertrekken. Afgelopen zomer zou Elise in feite alles hebben gedaan om weg te komen uit Leesville, Louisiana. Want hoeveel goeds Elise ook over haar moeder kon zeggen, de vrouw was ouderwets en vastgeroest. Ze begreep het echte leven niet.

Elise zette de kartonnen doos op het sjofele tapijt en liet zich op het bed ploffen. Het eten was al bijna klaar, maar ze had nog een paar minuten. Ze zuchtte en keek om zich heen. De muren kwamen op haar af. Elke centimeter bloemetjesbehang. Nog erger waren de zware groene fluwelen gordijnen die voor het enige raam hingen.

Alsof licht hier verboden was. Zoals in Elises hart.

Een week geleden, op haar eerste dag in dit huis, had Elise een wasmand naar het raam gesleept om een kant van de

gordijnen opzij te houden. Ze gebruikte de bureaustoel voor de andere kant. Toen haar tante zag wat Elise had gedaan, had ze de opstelling met een behoedzame blik bekeken. Ze had zacht gefluisterd: ‘Ook dit zal voorbijgaan.’

Volgens Elise vatten die woorden heel goed samen wat haar tante ervan vond om haar hier te hebben voor een semester. Het kon Elise niet schelen. Zij dacht er hetzelfde over. Ze zat in haar laatste jaar. Spoedig zou ze hier weg zijn.

Het gaat een lang semester worden. Elise ontspande zich op het bed. Ze kon het tante Carol en oom Ken niet kwalijk nemen dat ze niet heel blij waren met de situatie. Elise kende hen nauwelijks en toch waren ze zo aardig om haar in huis te nemen. Hun twee dochters – Elises nichtjes – waren afgestudeerd. Succesvol. Getrouwd. Zorgden nooit voor problemen.

Ze waren heel anders dan Elise.

Ze keek uit het raam. De lucht was gekleurd met roze en blauwe strepen. En zij? Wat deed ze hier in Bloomington, Indiana? Duizenden kilometers van Leesville? Vanochtend had ze haar oom Ken zachtjes horen praten in de keuken.

‘Hoe wild was ze dan precies, Carol?’ Hij was een ernstige man, lang en mager. Een brilletje met draadmontuur en elke dag hetzelfde grijze pak. Hij klonk alsof hij niet kon uitmaken of hij boos of ongerust moest zijn. ‘Ze kan hier net zo goed als thuis in de problemen komen.’

‘Ze komt niet in de problemen.’ Haar tante had een beetje onzeker geklonken. ‘Ik houd haar wel in de gaten.’

Hun woorden waren haar de hele dag bijgebleven. Elise staarde naar het plafond. Ze was niet wild. Niet echt. Hoe iedereen haar verder ook zag, dat was het niet. Tot een jaar geleden was ze een braaf meisje geweest. Ze deed haar huiswerk, bleef op zaterdagavond thuis. Zondagochtend ging ze naar de kerk en zat keurig vlak naast haar moeder.

Maar halverwege haar eerste jaar waren er twee dingen gebeurd. Dingen die haar voor altijd hadden veranderd.

Ten eerste was ze er nu absoluut zeker van wat ze wilde doen als ze ouder was. Zodra ze afstudeerde, zou ze naar Manhattan verhuizen om les te nemen aan New York University. En ze wilde het enige studeren wat haar raakte in haar ziel. Het enige wat ze in haar leven wilde doen.

Schilderen.

Het was niet dat Elise kunstenares had willen worden toen ze nog klein was. Ze *was* kunstenares, zo was ze geboren. Ze leefde als ze voor een ezel stond met een penseel in haar hand. Een tafereel tot leven bracht, vanuit haar hart rechtstreeks op het doek.

Elise zag kunst niet als een tijdverdrijf. Het was haar bestaan. Haar toekomst. Alles wat belangrijk was. Op de avond dat ze dat te weten kwam, had ze het aan haar moeder moeten vertellen.

Halverwege een avondmaaltijd van tosti's en tomatensoep had Elise met bonzend hart de vermoeide stilte verbroken. 'Zeg, mama... ik weet wat ik wil gaan doen als ik van school af ben.' Haar stem klonk vrolijk, opgewekt. Dit werd een feestelijk ogenblik.

Haar moeder vernauwde haar vermoeide ogen. Ze had net vloeren gedweild in het ziekenhuis en had straks dienst als telefoniste in de meldkamer op het politiebureau. 'Je bent nog een beetje jong.' Ze nam een hap soep. Haar ogen schoten zenuwachtig heen en weer. 'Om alles al te weten.'

'Ik dacht dat ik lang geleden al wist wat ik wilde worden.' Ze had haar moeders reactie gepeild. 'Maar nu weet ik het zeker.'

'Oké.' Haar moeder glimlachte onzeker. 'Wat dan? Wil je dokter of advocaat worden, lieverd? Lerares?' Ze staarde naar haar nog volle kom en roerde erdoor met haar lepel. Zorgelijk. Ze stootte een zacht, verslagen lachje uit. 'Ga me alsjeblieft niet vertellen dat je ziekenhuiskamers wilt schoonmaken.'

'Nee, mam.' Elise keek haar moeder een lang ogenblik

aan. Ze schudde haar hoofd. 'Ik wil helemaal niets schoonmaken.' Haar besluit stond vast.

'Ik ben kunstnares. Ik wil schilderen.' Bijna hield ze uit angst haar mond, maar ze zette door. 'Na mijn schoolperiode verhuis ik naar New York om te studeren. Ik schrijf me in bij de universiteit.' Ze zweeg even. 'Ik ben goed, mam. Ik zal er op een dag van kunnen leven.'

Haar moeder sloeg haar ogen op en keek Elise recht aan. 'Kunstnares?' Haar vingertoppen begonnen te trillen. 'Lieverd.' Ze schudde haar hoofd. 'Je krijgt niet betaald om schilderijen te maken.' Ze wachtte haar antwoord niet af. 'Je bent intelligent. Je kunt alles doen wat je wilt. Alles worden.'

'Dat weet ik. Dat heb je altijd tegen me gezegd.' De teleurstelling van haar moeder deed pijn. 'Daarom wil ik kunstnares worden.'

Haar moeder stond op en liep naar het fornuis. Toen ze zich naar Elise omdraaide, stonden haar ogen vol tranen. 'Lieverd, ik kan New York niet betalen. Dat weet je.' Ze aarzelde. 'Wij zijn eenvoudige mensen. Ieder *college* zou hoog gegrepen zijn. Maar New York?'

'Ik kan beurzen krijgen, mam.' Elises stem klonk verstikt van paniek. 'Dit is mijn droom.'

Haar moeder zweeg een ogenblik. Toen werd haar gezichtsuitdrukking langzaam hard. 'Weet je wat. Laten we dit nu maar meteen rechtzetten.' Ze sloeg haar armen over elkaar en schudde haar hoofd. 'Je wordt geen kunstnares. Punt uit.'

'Mam!'

'Nee.' Ze perste haar lippen strak op elkaar. 'Je gaat naar een openbaar college en wordt lerares. Of dokter. Iets respectabels.' Haar moeder schudde nog één keer haar hoofd en haar ogen werden koud als ijs. 'Maar je wordt geen kunstnares. Begrepen?'

Op dat moment voelde Elise vanbinnen iets in staal veranderen. Wat haar moeder ook zei, Elise ging naar New

York University. Ze zou de opleiding krijgen die ze nodig had en een eigen studio openen. Ergens in Manhattan. Ze ging als serveerster werken tot ze van de opbrengst van haar werk kon leven. Misschien een flat huren in Chelsea, waar andere kunstenaars woonden.

Wat er vervolgens in haar leven ook zou gebeuren, die avond had Elise zichzelf een belofte gedaan. Ze zou er niet meer met haar moeder over praten. Ze zou zelf achter haar droom aan gaan. Vanaf dat moment.

Elke dag werd haar voornemen sterker en daarmee de afstand groter tussen haar moeder en haar. Iets wat zij tweeën nooit eerder hadden gekend. Elise ging niet meer naar de kerk en onder het eten werd er minder gelachen. Haar moeder had het gemerkt. Ze legde haar vork naast haar bord en keek Elise aan. Keek haar alleen maar aan.

‘Hoe was je dag?’ vroeg ze dan. Elke avond dezelfde vraag. ‘Goed.’ Elise at door.

Beelden uit het verleden losten op en Elise staaarde naar de roze roosjes op de muur van haar nieuwe slaapkamer. Ze had aardiger voor haar moeder kunnen zijn, ze had beter haar best moeten doen. Maar haar moeder had geen idee hoe ernstig Elise het meende met haar verhuizing naar New York. Ze was maar een eenzame ongetrouwde vrouw die vaak zei dat haar beste jaren achter haar lagen. Haar moeder scheen niet te kunnen bevatten dat Elise echt naar de Oostkust zou verhuizen. Toch dacht Elise nog steeds dat de problemen met haar moeder zich uiteindelijk vanzelf zouden oplossen.

Maar toen gebeurde er nog iets.

Elise stond op en liep naar het raam. Het was al bijna donker. Het werd avond.

‘Elise, we gaan eten!’ De stem van haar tante zweefde door het kleine huis. ‘Morgen de grote dag!’

Ja. Elise blies tegen een lok van haar donkere haar. Zeker een grote dag. Ze ging hoge cijfers halen hier in Blooming-

ton. Geen vriendinnen, geen jongens, als New York haar ernst was. En nooit was ze ergens zo zeker over geweest.

Elise keerde zich naar de deur. 'Ik kom eraan.' Toen keek ze weer uit het raam en naar de lucht. Daarna was het slechter gegaan met haar moeder. Toen het tweede gebeurde in haar eerste jaar.

Ze ontmoette Randy Collins.

Hij was net zo oud als zij, linebacker in het footballteam en buiten het veld was zijn reputatie net zo slecht als erop. Hij was lang en gebruind en had een filmsterrengezicht en bruine ogen die alles uitdaagden waar zij tijdens haar opvoeding in had leren geloven.

Elise wist natuurlijk wie hij was, maar op een vrijdagavond kwamen ze elkaar tegen op hetzelfde feestje. Randy kwam naar haar toe lopen met een biertje in zijn hand. 'Hé, mooie meid.' Hij kwam zo dicht bij haar staan dat ze zijn adem kon ruiken. Zijn lippen welfden tot een glimlach, hij sprak met dubbele tong. 'Waar heb jij mijn hele leven gezeten?'

De openingszin leek niets voor hem. Ze keek hem koket aan. Toen deed ze iets wat inging tegen alles wat ze tot dat moment van zichzelf had geweten. Ze speelde mee.

'Ik?'

'Ja, jij.' Hij drong tegen haar op.

De nieuwe Elise kreeg steeds meer vorm. Ze verbrak het oogcontact niet. 'Wat denk je zelf... wachten op vanavond natuurlijk.' Ze wapperde met haar wimpers en grinnikte tegen hem. Terwijl ze dat deed, voelde ze vanbinnen iets verschuiven. Ze flirtte en praatte met een jongen op een feestje. Er kwam een gedachte in haar op.

Ze had zich nog nooit zo goed gevoeld.

Met Randy Collins zo dichtbij had ze geen drankje nodig. Zijn aanwezigheid was bedwelmend genoeg.

'Elise!' Haar tante zou haar komen halen als het langer duurde.

Ze maakte zich los van het raam en keek in de spiegel op de ladekast. Randy zei altijd dat ze leek op Belle in Belle en het Beest. Een spichtig ding met lang bruin haar en grote blauwe ogen. En hij was het Beest. Dat had hij gezegd.

Elise knipperde een paar keer met haar ogen en schudde haar hoofd. 'Je lijkt niet op Belle,' fluisterde ze tegen zichzelf. 'Je ziet er gewoon uit.'

'Elise.' Haar tante klonk uiterst gefrustreerd. 'Het eten wordt koud! Alsjeblieft!'

'Ik kom eraan.' Ze maakte zich los van de spiegel en snelde de deur uit naar de eetkamer. Ze was Belle niet en ze geloofde niet in sprookjes. Ze was een slechte meid, maar stond op het punt om haar leven te beteren.

Punt uit.

Haar tante Carol kon niet koken, maar ze deed in elk geval haar best. Vanavond hadden ze gehaktbrood met ketchup en iets knapperigs. Uien, misschien. Elise wist het niet zeker. De sperziebonen waren koud geworden, maar dat was haar schuld omdat ze te laat aan tafel was gekomen.

Oom Ken sprak het grootste deel van de maaltijd over een cliënt. Iemand die luidruchtig en opdringerig was. Ken wist niet of hij de vent nog een dag langer aankon.

'Ik zeg je, Carol, als hij nog een keer bij me komt binnenstormen met die toon, dan zal ik hem... zeggen dat hij weg moet gaan.' Hij stopte een hap bonen in zijn mond en er bleef er een tussen zijn lippen steken. Met zijn vrije hand draaide hij rondjes. 'Ik meen het. Ik moet zulk gedrag niet in mijn kantoor.'

Hij ving de verdwaalde boon en kauwde erop. Toen schonk hij zich een tweede glas wijn in. Hoe meer Ken dronk, hoe kwader hij werd. Tante Carol knikte voornamelijk en nam kleine slokjes uit haar eigen glas. Die twee dronken elke avond een fles leeg. Ken praatte de hele tijd – iets over zijn baas. Carol deed kennelijk haar best om mee

te leven. ‘Ja, schat,’ zei ze om de minuut. Nog een slok wijn. ‘Ik begrijp het, schat.’

Elise concentreerde zich op haar gehaktbrood.

Ze vond het vervelend als er zo veel werd gedronken. Nu ze bij Randy weg was tenminste. Haar moeder dronk nooit. ‘Voor sommige mensen is het prima,’ zei ze altijd. ‘Maar niet voor mij.’ Elise begreep het. Toen ze op de middelbare school zat, was de vader van haar moeder – Elises enige opa – verongelukt toen hij vanuit een café op weg naar huis was. Hij was met zijn pick-up tegen een boom gereden.

Hoe dan ook, Elise werd ongemakkelijk van het drinken. Of misschien alleen droevig. Omdat het leven van haar oom en tante zinloos leek. Leeg. De muren kwamen ook hier op haar af.

Na het eten hielp ze Carol met de vaat. Daar had ze mee ingestemd toen ze bij hen introk. Dat ze mee zou helpen in huis. Elise vond het niet erg. Het was het minste wat ze kon doen. Haar verblijf bij hen paste duidelijk niet in de plannen van haar oom en tante.

Het was niet eenvoudig om met Carol te converseren. Dat was al vanaf de dag dat Elise door de voordeur naar binnen was gestapt. Alsof haar tante niet goed wist wat ze van haar moest denken. Maar nu zei ze peinzend: ‘Je moeder moet behoorlijk van streek zijn geweest om je hierheen te sturen.’ Carol boende de pan waar het gehaktbrood in had gezeten.

Elise wachtte, met de theedoek in de aanslag. ‘Ik moest weg.’ Ze hadden nog niet echt gepraat over de reden waarom Elise hier was. In de kerstvakantie had haar moeder simpelweg haar grote zus gebeld en een week later was Elise in Indiana uit een vliegtuig gestapt.

Carol scheen er even over na te denken. ‘Ze was te streng. Ik ken mijn zus.’

Haar tante mompelde zacht tegen het afwassop en de pan. Elise staarde haar aan. ‘Pardon?’

‘Je moeder.’ Carol wendde zich naar Elise. Iets in haar ontstemde gezichtsuitdrukking zei dat ze het allemaal precies wist. ‘Ze was te hard voor je.’ Ze schudde haar hoofd, maar wendde haar blik niet af. ‘Al dat gedoe met God, dat naar de kerk gaan, dat Bijbellezen. Je bent nog jong.’ Ze zuchtte en keerde zich weer naar het aanrecht. ‘Kinderen hebben vrijheid nodig.’

Elise werd kwaad. ‘Neem me niet kwalijk, maar het is mijn schuld dat ik hier ben.’ Ze hield haar toon in bedwang. ‘Mijn moeder had er niets mee te maken.’

Tante Carol keek haar aan en trok een wenkbrauw op. ‘Ik bedoel maar.’ Ze spoelde de pan uit en gaf hem aan Elise. ‘Iedereen zou het moeilijk vinden om bij haar te wonen. Mensen kunnen zich niet meten met de Bijbel. Zo volmaakt is niemand. Ook je moeder niet.’ Ze liet een klein boertje. Het scheen haar niet te kunnen schelen. ‘Hoe denk je dat je ter wereld bent gekomen?’

Dat was genoeg. Elises hart bonsde. Hoe durfde haar tante haar moeder te bekritisieren? Ze klemde haar tanden op elkaar om niets te zeggen waar ze spijt van kreeg. Toen droogde ze de pan af en zette hem op het aanrecht. ‘Tante Carol.’ Ze koos haar woorden met zorg. ‘Alstublieft... zeg verder niets meer over mijn moeder. U kent haar niet.’

‘Zo.’ Haar tante wuifde met een zeephand door de lucht en keek Elise vol afkeer aan. ‘Ik had niet verwacht dat je haar zou verdedigen. Uitgerekend jij.’

Daar gaf Elise geen antwoord op. Tien stille minuten later was ze terug in haar kamer. Haar hart bonsde nog steeds, ze was woedend. Ja, ze was dit afgelopen jaar een vreselijke dochter geweest. Haar lieve moeder was geen partij voor haar en de dingen die ze had gedaan. En nee, ze waren niet meer zo hecht als eerst.

Maar toch, tante Carol had het recht niet om zo over haar moeder te praten. Elise had zin om tegen haar te schreeuwen. Niets van dit alles was haar moeders schuld, helemaal

niets. Ze keek naar het bloemetjesbehang aan de muren, die weer op haar afkwamen.

Elise sloot haar ogen een paar tellen. Het was leuk en aardig dat haar oom en tante haar een gunst bewezen, maar het semester kon niet gauw genoeg voorbij zijn.

Ze liep naar een kleine koffer in de hoek van de kamer en haalde er een schetsboek uit. Ze kon haar stemming nu alleen veranderen door te tekenen. Ze pakte een potlood en ging zitten op de stoel bij het raam.

Alsof het een eigen wil had, vloog het potlood over het papier. Deze tekening werd niet origineel of nieuw. Ze had dit tafereel wel honderd keer eerder geschetst.

De skyline van New York City.

Ze kon niet wachten tot ze er was en de lucht van de stad inademde, omringd door de geluiden en de sfeer van Manhattan. Nu stond er nog maar één ding tussen haar en een verhuizing naar de stad. Een semester in Bloomington, Indiana, aan een school waar ze nog nooit van had gehoord.

Clear Creek High.

Een bedenktijd van twee weken
Een liefde voor altijd

De achttienjarige Elise Walker kan niet wachten om te beginnen met haar studietijd in New York. De laatste jaren was haar leven een rommeltje, maar ze is vastbesloten om vanaf nu op het rechte pad te blijven. Alles verandert als ze ontdekt dat ze zwanger is. Haar gedroomde toekomst lijkt nu verder weg dan ooit.

Het enige lichtpuntje in Elises leven is haar nieuwe vriend Cole. Hij is smoorverliefd op Elise en wil alles doen om haar te helpen. Ook al is hij niet de vader van het kindje, hij zal Elise steunen, wat ze ook besluit.

Lucy en Aaron Williams gaan al jaren gebukt onder hun on vervulde kinderwens. Nadat een paar adopties op het laatste moment niet zijn doorgestaan, vinden ze het moeilijk om er vertrouwen in te blijven houden. Als Elise hen uitkiest als adoptieouders, zijn ze voorzichtig in de wolven. Maar dan blijkt dat Elise na de geboorte nog twee weken bedenktijd heeft...

Karen Kingsbury is de auteur van vele bestsellers waarin liefde en hoop altijd de hoofdrol spelen. *Twee weken voor jou* is zijdelings onderdeel van haar serie over de familie Baxter, maar kan ook goed los gelezen worden.

NUR 302

ISBN 978 90 297 3043 3

9 789029 730433

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT